

Hat Krúdy-etűd

Krúdy estéje

*Ölelni meg egy havas lábú asszonyt,
mielőtt eltűnünk a napvilágról,
s inni még egy kortyot dércsípte őszök
ecetvirág-fanyar, mézszín borából.*

Krúdy Gyula

*Téli puszták bálterme. Befagyott
vadvizeken át nyúl szalad szökellve.
Turjánosok felől farkas vonít. Leng
a szélben Pistoli úr köpönyegje.*

Szinbád a folyóparton

*A postakocsit odahagyva, Szinbád
a folyó mellett megtorpan ígézte –
bűvöli a vízmerítő leány
vándormadáros énekelgetése.*

Pistoli úr szerelmei

*Hova lett Kövi Dinka, Rózsa Máli
kiket Pistoli úr becézgetett.
s a sok rózsafa-termetű leány? –
Vad szelek táncolnak sírjuk felett.*

Kis csodák

*A rubinpiros bort kortyolva lassan,
nagynéha egy kis csoda is akad:
meg-meglesni a bokán felül lágyan
izmosodó, karcsú lábszárakat.*

Vén csavargó

*Borgózós, téli-nap-vörös az arca,
pókbálós szeme a semmibe réved. –
Ha néha kotyog még valami alján:
már csak pintes üvegével beszélget.*

Hommage a Krúdy Gyula

Nyírség aranyhomokján, borzas hátú mezők mellett, hepebupás országutakon, akárba vad szél bajtaná előre: rengőfarkú lovak röpítik a vörös postakocsit utasával, Szinbáddal új kalandok felé. A kerekek gyors iramodása közben elmaradoznak szélalmok, jegenyék mennyei lérái, vadvizek mentén guggoló vadludak: vándorcigánylányok rokonai. Fehér szakállt eresztett nádasok, turjánosok felől felbangzó farkasiüvöltés, útszéli bádognakrisztusok kintől eltorzult arca, esperes-léptekkel sétáló varjak, hóba-temetett kisvárosok tornyai, tetői semmibe tűnnek. Robog a vörös postakocsi, nárcisz- és kankalin-illatú tavaszok zöldhabos áradatában, szagos májusi esőkön át, a rózsavizet hullató felhők alatt, majálisrubás gyümölcsöskerteket, tengert játszó réteket maga mögött hagyva. Robog mind sebesebben a lassan dudorászni kezdő őszi időben, mikor a napraforgók összetéveszthetők a zörgőcsontú madárijesztőkkel. Nézi Szinbád az elsubanó tájakat, menyasszonyfátyolba burkolózó vörös napkorongot, vadszőlővel befuttatott csendillák töppedt, kormos falait s napsugaras borok rubinszínére gondol. Pecsényesütők fanyar füstje, garádok mentén nevelt szüzdobány illata csiklandozza orrát. Táncsal végződő balotti torok, muzsikás menyegzők, vidám szüretetek forgataga dereng föl emlékezetében. Tokaj, Badacsony aszúillatú lankáit látja, s eltűnődik a mulandóság örök titkán, s az életen, mely akár a szélcibálta ördögszekér útja kietlen, hűlt mezőkön. Látja húnym szembéje mögött sorban elvonulni ismét madártestű szerelmeit: téli alma illatú nők fekete barisnyás combjai villognak előtte, emlékszik még pibékkal selymes nyakszirtjük íves vonalára, kígyóbüvölő tekintetükre, hallja hangjuk barangjátékát, issza halk suttozásuk mézét, möbön beszívja fekete, vörös asszonyprémek vadítóbuja illatát. Tilos gyönyört ígérő éjszakák forró öllekezéseit idézve, violaszár-lábú hajadonok borizú almáira, cigánybarna, búzasárga hajfonatukra gondol. Vadfűvel benőtt temetőben, vidéki fogadók egérszagú párnáin lopott csókok édessége kísérti újra. Robog a vörös postakocsi, emlékekkel, vágyakkal megrakottan, Nyírség aranyhomokján, borzas hátú mezők mellett, hepebupás országutakon, akárba vad szél bajtaná, már a téren-időn túl porzik előre egyre sebesebben, hová, milyen végállomásig, nem tudhatja senki.